



Arrest

nr. 55 572 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 april 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 augustus 2006, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 30 oktober 2006 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende, via een op 9 december 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 13 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

(K., S.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij enkel werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielprocedure in op 18.04.2006 die op 31.10.2006 door het Commissariaat- Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd afgesloten met de beslissing ‘niet ontvankelijk’. De asielprocedure van betrokkene duurde iets meer dan 6 maanden en dus niet de vooropgestelde duur van 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing waardoor hij ook niet in aanmerking kan komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 11.12.2009 en was dus niet hangende op 18 maart 2008. Bijgevolg kan ook de duur van deze pro(c)edure niet bij de asielprocedure gerekend worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de vooropgestelde voorwaarden voor regularis(a)tie op basis van punt 2.8B.

Het feit dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft en de bewering dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene staft zijn duurzame lokale verankering met geen enkel bewijsstuk en dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld zijn met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 13 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 31.10.2006.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.08.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is omdat *“het verzoekschrift/middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd”*.

De Raad merkt op dat luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker beperkt zich in zijn inleidende verzoekschrift tot volgende stelling:

“dat het beroep van verzoeker gegrond is op de volgende middelen en grieven; dat verzoeker bij aangetekend schrijven van zijn raadsman dd. 09.12.2009 een aanvraag tot regularisatie had ingediend bij de burgemeester van Sint-Truiden op basis van de criteria gedefinieerd door de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van de instructie; dat verzoeker beschikt over een behoorlijk ingevuld arbeidscontract en dit contract nog in de loop van de debatten in graad van beroep zal overleggen; dat de overheid de aanvraag van verzoeker ten onrechte ongegrond heeft verklaard;”

Er kan bijgevolg slechts vastgesteld worden dat verzoeker in gebreke is gebleven om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel aan te geven. Het verzoekschrift omvat derhalve geen middel zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit vormgebrek kan na het verstrijken van de beroepstermijn niet meer goedge maakt worden tijdens het verdere verloop van het geding, zelfs niet wanneer dan middelen worden opgeworpen die de openbare orde raken, of die niet vroeger konden worden opgeworpen (A. WIRTGEN, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 31; R. STEVENS, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 74). Een initieel onontvankelijk verzoekschrift kan dan ook niet meer ontvankelijk worden gemaakt door aanvullingen in een repliekmemorandum (RvS 15 mei 1995, nr. 53.240; RvS 19 februari 2001, nr. 93.387).

De exceptie is gegrond.

Het feit dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 januari 2011 een arbeidscontract overmaakte aan de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK